

overfor denne Lov, hvis man tog Valgdagen med! Jeg spurgte den ærede Minister, om han mente, at vi kunde vente at faa Valgdagen med paa en anden Lov, men nu siger den ærede Minister, at det kan han ikke svare for, det er noget, som maa blive vedtaget af begge Rigsdagens Ting, og saa stadfæstet af Hs. Maj. Kongen — jeg tror ikke, den ærede Minister nævnte det, men det er dog ogsaa noget, der maa tages Hensyn til. Saa, det tvivler jeg ikke om, men jeg har dog faa megen Viden om, hvad der er lovligt her i Landet, at jeg veed, at der ikke er noget, som kan være Lov, naar det ikke bliver vedtaget af begge Ting. Den højtærede Minister har mulig en anden Mening, nemlig at det ikke er nødvendigt, for at noget skal blive til Lov, at det er blevet vedtaget i begge Ting, men jeg har ikke den Mening. Det Spørgsmaal, jeg rettede til den ærede Minister, gik ud paa, om han mente, at der kunde være nogen Udsigt til, at der i Regeringen vilde være en Bestræbelse for, at vi gjorde Valgdagen fri, og det kan den ærede Minister svare paa. Det er en ren formel Indvending, naar den ærede Minister siger, at det er noget, som ikke falder indenfor hans Ressort, thi det var dog mærkeligt, hvis dette Spørgsmaal ikke skulde være blevet drøftet indenfor Regeringen; det vilde være urimeligt, om dette Spørgsmaal, som har været oppe i Folketinget og har været Genstand for Vedtagelse i Folketinget, ikke skulde have været drøftet indenfor den ærede Regering. Det er dog et Hensyn, man plejer at tage, at man taler om i Regeringen, hvad Folketinget ønsker. Hvis Regeringen skulde have Ønsker i den Retning, kan jo den ærede Minister sige det. Det vilde lette denne Lovs Genneindsørelse, om vi kunde faa en Udtalelse fra den højtærede Minister om, at han interesserede sig for at faa Valgdagen med. Men hvis Folketinget ikke faar en saadan tydelig Udtalelse af den ærede Minister, hvis det lader Lovforslaget slippe igjennem uden at faa Valgdagen med, og ikke siger til Landstinget: Vi faa ikke denne Lov, uden at Valgdagen kommer med, saa er Folketinget længere nede, end jeg efterhaanden har begyndt at tro, at det er.

Justitsministeren (Nellemann):

Stønt jeg ellers ikke holder af at komme tilbage til at forklare tidligere Udtalelser af mig, fordi det ikke fremmer Forhandlingen og fordi, hvad jeg har sagt, siden vil kunne læses i Rigsdagstidenden, er det dog saa grove Forvanskninger af, hvad jeg har sagt, som ere fremkomne fra den ærede sidste Talers Side, at jeg tror det nødvendigt at tage til Genmæle derimod. Hvad mine Bemærkninger angaa, skal jeg tillade mig at minde om, at ingen af de Herrer, som have hørt mine Bemærkninger, kunne være i Tvivl om, at det ikke låa i dem, at jeg vilde diktere Folketinget at tage denne Lov, og at det nu var forbi med Overvejelserne derom. Nej, enhver, som hørte disse Udtalelser og opfattede dem, som de vare mente — og jeg tror ogsaa, at de fleste ærede Medlemmer have opfattet dem saaledes — have maattet faa ud deraf, at det, jeg sagde, var, at der nu maatte være overvejet nok om denne Sag, at der nu var overvejet i saa mange Aar om denne Sag, at jeg ikke troede, der behøvedes mere Tid dertil, ligesom at naar man har overvejet i flere Aar, maa dog til sidst det Punkt komme, hvor man skal bestemme sig, og jeg syntes, at det Punkt var kommet nu. Jeg synes, at der er overvejet nok om denne Sag. Andet hlyrede og mente jeg ikke med, hvad jeg sagde. Det ærede Medlem synes i det hele taget at have overordentlig stor Lyst til at strue alt tilbage til visse storpolitiske Betragtninger; det er der for denne Sags Vedkommende ingen Grund til. Det, jeg tillod mig at bemærke i al Stilhed, var det, at naar man i 5—6 Aar har overvejet en Ting frem og tilbage, er det dog virkelig ikke saa unaturligt, at man til sidst strider til at bestemme sig. Der næst jagde jeg heller ikke, at Tinget nu i det hele taget ikke skulde bryde sig om sine tidligere Afstemninger, naar det Øjeblik var kommet, hvor der i det hele taget maatte blive en Løsning paa Sagen. Alle disse store Betragtninger var jeg slet ikke inde paa. Jeg tillod mig at bemærke, at det var ikke saa forfærdeligt; det stete daglig, at naar man til syvende og sidst skulde have en Lov i Stand, og begge Ting skulde blive enige derom, ja, det hændtes næsten altid,